In Numărul următor:

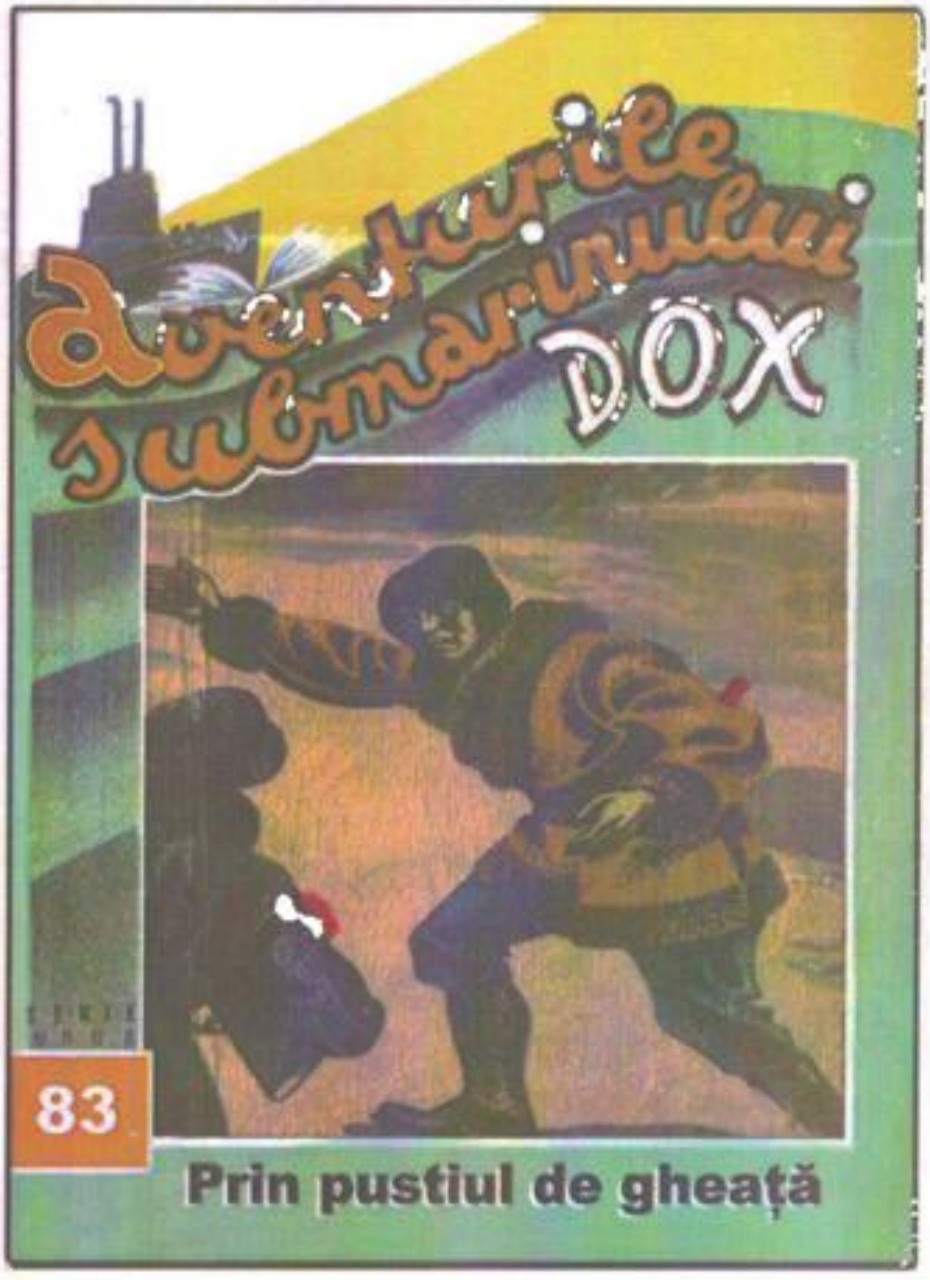

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX

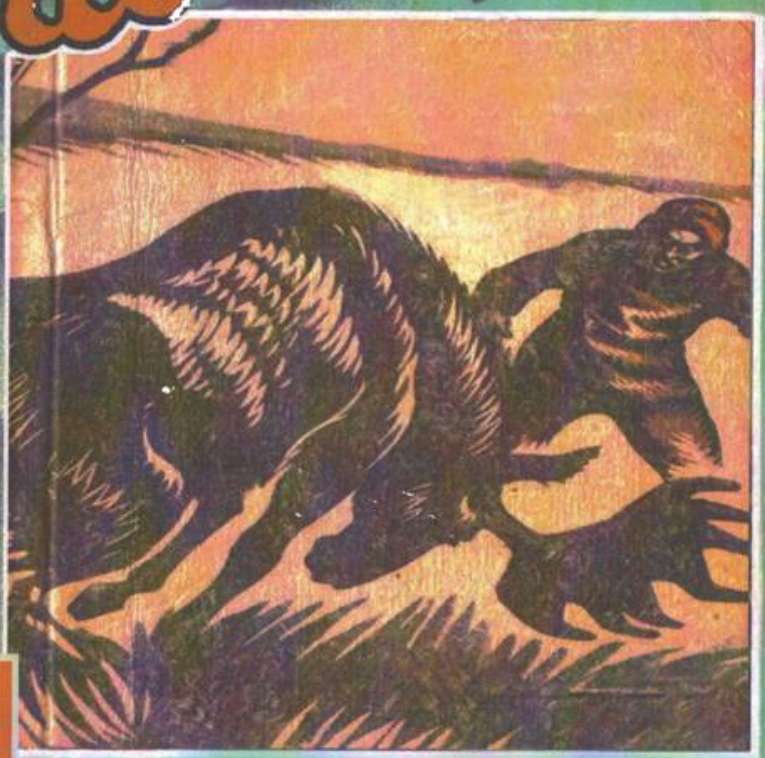

82

O tragedie la fluviul Yukon

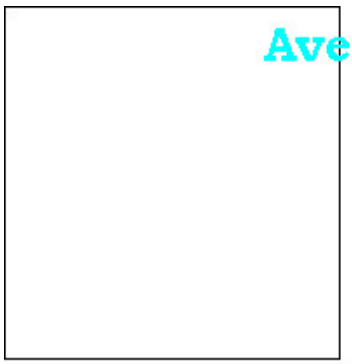

Aventurile submarinului „Dox”.

De H. WAR

Nr. 82.

O TRAGEDIE LA FLUVIUL YUKO

Traducere de LIA HA

V.2.0.

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN URMĂRIRE.

DOCTORUL BERTRAM ÎŞI CONTINUĂ POVESTIREA:

«— Cunoşteam drumul pe care Indienii Koluşi îl luaseră sub conducerea lui Kuskwag, după răpirea lui Maud Gallagher: porniseră în susul Yukon-ului, spre inima Alaskăi.

Bătrânul Tim spusese – pe bună dreptate – că duşmanii noştri, cu prada lor, ar putea părăsi undeva fluviul, în vreun loc presărat cu sfărâmături de stânci, unde n-am fi putut descoperi nici o urmă de-a lor.

Dar cei trei urşi o iubeau pe Maud ca nişte câini credincioşi. — Vor găsi ei urma oriunde, chiar dacă fugarii ar fi străbătut printre stânci.

Făcuserăm vreun kilometru în susul fluviului, când Marian se opri deodată.

— Staţi! zise el agitat. Cât p-aci era să facem o greşeală foarte mare. Noi mergem pe ţărmul de sud, pe câtă vreme duşmanii noştri ar putea tot atât de bine să meargă pe uscat ţinând malul celălalt. Aşa dar, trebuie să ne despărţim neapărat. Vom trage la sorţi cine dintre noi să străbată înot Yukon-ul şi să pornească în căutarea urmelor pe ţărmul celălalt.

După o scurtă consfătuire no înţeleseserăm ca numai doi să trecem dincolo, căci aveam presimţirea că Indienii vor părăsi Yukon-ul pe ţărmul de sud.

Trasarăm la sorii cu beţişoare de mărimi diferite şi alegerea căzu asupra lui Pongo şi a mea. Fireşte că nu era prea plăcut sa străbaţi – în anotimpul acela înaintat – fluviul lat de vrea doi kilometri în locul acesta. Afară de asta trebuia sa luăm şi o plută mica, pentru ca sa nu ni se ude, în timp ce vom străbate fluviul vestmintele, merindele şi armele. Prin asta, statul în apă se prelungea, fireşte.

Se făcuse târziu după-amiaza şi cam răcoare. Cu ajutorul tovarăşilor noştri retezarăm câteva crengi trainice, cu care închipuirăm o plută. Apoi ne dezbrăcarăm şi ne legarăm vestmintele pe plută.

Brrr! Ce rece mai era apa! Mai cu seamă că de atâta vreme eram obişnuit cu zăpuşeala din pădurile seculare…

Şi apoi, sarcina noastră nu era de fel uşoara, căci Yukon-ul avea aici un curent destul de puternic, cu care trebuia să luptăm ca să nu fim târâţi de el.

Tocmai ne pregăteam – eu şi Pongo – sa lăsăm pluta pe apă, când Gallagher strigă deodată:

— Nu e nevoie să vă obosiţi, domnilor, căci îl trimit cu dv. pe Jim al meu, care vă va ajuta sa străbateţi curentul. Veţi avea trebuinţă de el şi dincolo, ca să găsiţi urma lui Maud a mea, eventual şi pe teren stâncos, spunând acestea îşi desprinse de la şold o curea de piele ce semăna cu un lassou şi lega unul din capete în jurul grumazului celui mai apropiat urs uriaş.

Planul său era foarte simpla şi în acelaşi timp cel mai bun şi promiţător ele izbândă. Ursul nici nu va simţi povara noastră în apa când va înota, spre ţărmul celălalt. Dar nu mă dumiream încă în ce fel vroia s-aducă asta la îndeplinire Gallagher.

Dar n-aveam să rămân mult timp în nedumerire.

Bătrânul arătă spre mine şi se adresă ursului ca unui câine:

— Jim, ăsta e noul stăpân, de care trebuie sa asculţi. Acum du-te pe ţărmul celălalt!

Uriaşul păşi spre mine, mă mirosi cu botul, apoi o luă spre mal.

— Repede în apă! strigă Gallagher. El pricepe englezeşte şi va asculta ca un câine de poruncile dv.

Trupul enorm al noului nostru tovarăş lăsă în apă. Repede dădurăm drumul plutei pe unde, ne lăsarăm şi noi după ea, ţinând cu mână pluta şi cu cealaltă cureaua ursului Furăm târâţi cu o repeziciune uimitoare de ursul uriaş, care părea că nici nu simte povara. În felul acesta reduserăm la un sfert timpul de care am fi avut nevoie dacă: am fi înotat prin propriile noastre forţe.

Sărirăm repede pe ţărmul celălalt, traserăm pluta pe uscat şi ne îmbrăcarăm în grabă.

Desprinsei apoi cureaua de la gâtul ursului de care mă apropiai cu oarecare teama la început. Îmi dădui însă seama îndată ca uriaşul „Moş Martin” era faţă de mine ca un adevărat câine credincios. Când îi strigai s-o caute pe „domnişorica”, lasă în pământ căpăţâna uriaşă şi porni în trap de-a lungul malului.

Cu tovarăşii noştri de pe ţărmul celalalt luaserăm înţelegere să ne atragem atenţia reciproc, prin anumite semne, în cazul când unii din noi vor fi descoperit ceva de seama.

Străbăturăm vreo trei kilometri de-a lungul malului, când întunericul începu sa se lase, ne sili sa ne gândim la popasul de noapte.

Veghea era neapărat trebuitoare, nu atât din pricina duşmanilor – oameni sau animale – cat pentru a întreţine mereu focul, deoarece nopţile erau foarte reci; odată cu apusul soarelui temperatura cobora sub zero grade.

Yukonul era foarte îngust aici. Cel mult un kilometru ne despărţea de ţărmul celălalt, astfel ca puteam recunoaşte lămurit făpturile tovarăşilor noştri.

Ca şi noi, se opriseră şi dânşii, adunau vreascuri pentru foc şi făceau toate pregătirile pentru noapte.

Aleserăm un luminiş mic, înconjurat de cedri, stejari şi brazi. Numai înspre fluviu era deschis şi puteam vedea bine lagărul tovarăşilor noştri, care îşi aleseseră un loc asemănător pe malul celalalt.

Cu ajutorul cuţitelor noastre tăiarăm repede crengi uscate din copacii din preajma noastră, apoi Pongo aprinse un focşor, la care ne încălzirăm conserve şi prepararăm ceaiul. Mâncarăm şi băurăm, apoi eu porni spre ţărm şi privii spre lagărul de dincolo al tovarăşilor noştri. Băgai de seamă că ei discutau cu însufleţire, mai ales Ugala, Ciugaşul, vorbea cu gesturi largi către Marian şi Gallagher.

Îmi frământam mintea să ghicesc cam ce-ar putea vorbi ei atât de agitat. Când văzui că Marian scrise ceva în carnetul său de notiţe, rupse foaia şi o împături. I-o dădu apoi lui Gallagher care se apropia de unul din urşii săi şi-şi făcu de lucru la grumazul acestuia. După aceea arătă spre noi şi uriaşul animal se ridică supus, porni spre ţărm şi se aruncă în apă.

Ursul străbătu repede curentul destul de puternic şi când ajunse la ţărmul nostru şi sări cu dibăcie pe uscat, eu îi ieşi în întâmpinare. Dihania rămase liniştită în faţa mea şi mă lăsă să-i pipăi grumazul.

Foaia de hârtie era legată cu sfoară subţire; o scosei repede şi mă dusei cu ea la foc, în vreme ce ursul mă urmă. La lumina flăcărilor citi:

„Dragă Robert, Ugala. Ne spune tocmai că pe ţărmul vostru – nu departe de locul unde v-aţi făcut lagărul – ar sălăşlui o fiinţă, care e cunoscută printre indieni sub numele de *Spaima Yukon-ului*. În repetate rânduri cică s-ar fi găsit trupuri de vânători sfâşiate şi zdrobite îngrozitor.

Se prea poate sa fie vorba tot de vreun urs uriaş şi în cazul acesta aveţi un sprijin preţios în Jim. Dar, pe de altă parte suntem de părere că Kuskwag nu va debarca niciodată acolo, căci o fi auzit şi el de dihania aceasta fabuloasă. Ar fi deci mai bine să veniţi încoace şi să înaintăm împreună câţiva kilometri, după care veţi putea trece iar dincolo. Răspunde-mi prin Jack – al doilea urs – dacă şi când veniţi.

Marian”

Câteva clipe rămasei năuc. O fiinţă fabuloasă cunoscuta sub numele de *Spaima Yukon-ului* – asta era iarăşi ceva nou. Dar faptul acesta nu mă înfricoşa de fel. Dimpotrivă, dorul meu de aventuri mă îndemna să rămân mai departe, în nădejdea că voi izbuti să răpim dihania sau ce-o fi fost. Cu o puşcă bună în mână nu trebuia să mă tem de vreo fiară, fie ea chiar una care vâră spaima în oasele Indienilor prost înarmaţi.

Apoi, mai aveam cu mine. Pe Pongo şi pe Jim. Cu astfel de ajutoare mergeam la sigur, de aceea dădui răspunsul următor:

„Dragă Marian,

Spaima Yukon-ului mă interesează atât de mult, încât nici nu mă gândesc sa viu la voi. Afară de asta se prea poate ca să nu fie decât o fabulă şi ca onorabilul Kuskwag, care o fi ştiind-o şi el, să debarce tocmai aici. Sau te pomeneşti că habar n-are şi coboară pe uscat prin apropiere.

Pe de altă parte cred că *Spaima* e neputincioasă fată de Pongo, Jim şi puşca mea care face minuni. Altminteri totul e în ordine.

Robert".

Legai biletul de grumazul lui Jack, îi dădui un ghiont prietenesc şi – înapoi la stăpânu-tău, Jack! Arătai cu mâna spre celălalt ţărm şi ascultătorul uriaş porni îndată spre mal, se aruncă în apă şi înotă dincolo. Fu întâmpinat de Gallagher, care luă în primire biletul meu şi-l înmâna lui Marian, acesta îl citi, apoi îmi făcu un semn ca a înţeles cu hotărârea mea.

Mă înapoiai la lagărul nostru şi-l pusei în cunoştinţă pe Pongo cu situaţia, începurăm apoi să tăiem crengi pentru a ne face un culcuş şi după ca acesta fu gata, mă întinsei în voie, deoarece Pongo avea întâia veghe. Luaserăm înţelegere să ne schimbăm din două în două ceasuri şi în nădejdea ca Negrul mă va trezi, adormi îndată.

Mă deşteptai singur, însă, privii mirat la focul aproape stins şi în clipa următoare sării în picioare. Trebuie să fie ceva suspect la mijloc, căci Pongo nu şi-ar fi uitat datoria de a întreţine focul daca nu era vreun motiv temeinic, negrul dispăruse împreună cu ursul Jim. Neliniştit peste măsură, zvârlii câteva vreascuri pe jar, până ce focul se înteţi. Iar atunci auzi îndărătul meu trosnind o creangă la marginea pădurii. Mă întorsei fulgerător şi în lipsa puştii pe care o lăsasem lângă culcuşul de crengi, trăsei pistolul de la brâu.

Dintre copacii întunecaţi se aţinteau asupra mea doi ochii verzi uriaşi. Trebuie să fi fost ai unei fiare enorme, căci se aflau cu mult deasupra pământului şi erau foarte mari. Ridicai arma, apăsai degetul pe trăgaci – dar deodată îmi dădui seama că ar putea fi ursul nostru. Nehotărât, jucai pistolul în mana şi strigai încet numele uriaşului animal, dar în aceeaşi clipa ochii dispărură. Pârâituri şi foşnete îmi dovediră că un trup uriaş se

îndepărta – apoi se făcu iar tăcere în jurul meu, ma înapoiai repede la culcuş şi-mi luai puşca. Mai aruncai câteva vreascuri pe foc, îmi aţinti privirea spre marginea pădurii şi deodată întorsei capul repede, căci auzii din nou în spatele meu trosnetul unei crengi.

Şi iarăşi văzui aţintiţi asupra mea ochii misterioşi cu o expresie grozav de ameninţătoare.

La vreo doi metri deasupra pământului erau aceşti ochii care te băgau în sperieţi. Rămăsei câteva clipe înmărmurit, căutând să-mi lămuresc ce fel de dihanie o fi aceea care avea astfel de ochii.

Apoi, însă, luând o hotărâre bruscă, ridicai puşca, gata sa trag.

Misterioasa dihanie păru însă, să cunoască mişcarea, bănuind vreo primejdie… Auzi un pufăit, apoi ochii mari dispărură fulgerător.

Necăjit, lăsai puşca jos, spunându-mi că aveam de-a face cu un duşman primejdios, de nu cutează să atace făţiş, ci numai pe ascuns. Tresari iar speriat, mă întorsei repede, căci auzi foşnete pe partea cealaltă a luminişului.

De data asta răsuflai uşurat, căci din umbra copacilor uriaşi văzui ivindu-se făptura lui Pongo, urmat de Jim, ursul.

— Pongo, ce s-a întâmplat? întrebai eu.

— Duşman fost aici – răspunse el, în felul lui scurt – foarte mare, ochi cât pumn.

— Ah! îl întrerupsei eu – şi ochii erau la vreo doi metri de la pământ – nu? Şi dihania se ivea când ici, când colo. Nu?

Pongo mă privi surprins – dar pricepu îndată.

— Oh, duşman fost iar aici! mormăi ei. Şi Pongo plecat… Mers după el cu Jim, departe în stepă, auzit mereu fuga lui grea. Apoi deodată linişte, nimic de găsit. Pongo cu Jim caută peste tot, duşman dispărut.

— Ei da – făcui eu – v-a momit în stepă, păşind într-adins atât de greoi. Apoi a cotit şi s-a oprit în loc. Voi aţi trecut înainte şi dânsul s-a înapoiat ca să mă pândească pe mine. Poate m-ar fi înhăţat dacă nu m-aş fi trezit.

— Duşman nu curajos, zise Pongo. Repede fuge când vine Pongo. N-ar fi atacat masser Bertram.

— În sfârşit! făcui eu. Acum e vorba să fiu cu ochii în patru. Mâine îi vom căuta urmele. Eu voi veghea acum, Pongo, iar tu te vei odihni.

Negrul, însă, păru că nu e de fel înţeles cu propunerea mea. Privi în sus spre cerul înnorat, adulmecă aerul şi zise:

— Masser Bertram, vine ploaie. Mai bine adăpostim sub copaci.

Şi fără să mai aştepte răspunsul meu, păşi spre pădure, alese un copac mai mare decât ceilalţi, tăia crengi cu cuţitul său, apoi aprinse lângă trunchi alt foc. După asta mai tăie ramuri stufoase şi se aşeza în aşa fel intre crengile de jos ale copacului, încât sa

formeze un acoperiş, un fel de boltă, atât pentru noi, cat şi pentru foc.

Nu trecu mult şi picături mari de ploaie începură sa cada din ce în ce mai dese şi mai mari. Văzurăm în curând că era o adevărată rupere de nori, care stinse în câteva minute focul de dincolo.

Noi eram la adăpost şi puţinele picături care răzbăteau prin acoperământul de crengi nu ne primejduiau de fel. Pongo se întinsese pe culcuşul de frunziş pe care-l făcuse în graba. Eu rămăsei de veghe şi apropiindu-mă de foc privii neliniştit în juru-mi.

Cele doua ceasuri trecură însă în linişte. Îl trezi pe Pongo şi întinzându-mă în locul lui pe culcuşul de frunziş, adormii îndată.

II.
O LUPTĂ ÎNVERŞUNATA.

NOAPTEA TRECU ÎN LINIŞTE DEPLINĂ. Misteriosul nostru duşman părea să fi fost alungat de ploaie.

Când se lumina de ziuă încercarăm să găsim urmele lui, dar, din nenorocire, ploaia le ştersese cu totul. Ne grăbirăm cu ceaiul de dimineaţa căci dincolo de ţărmul celălalt, erau gata de plecare.

Izbutirăm, totuşi, să pornim odată cu ei. Ţinutul devenea mai sărac în păduri, lăsând locul stepei, întreruptă pe alocuri de copăcei piperniciţi.

Vântul începu să bată, rece ca gheaţa şi Pongo se hotărî să-şi scoată căciula din sac.

Pornirăm la drum şi dimineaţa trecu fără incident Străbătuserăm vreo douăzeci de kilometri şi imitând pe camarazii de pe ţărmul celălalt, făcurăm popas pentru masa de prânz.

Şi acum se întâmplă ceea ce n-aş fi crezut cu putinţă. Vizitatorul din noaptea trecută ne-o luase înainte şi ne întâlnirăm şi aici cu el. Din pricina sărăciei de lemne trebuirăm să căutăm de zor până să găsim destul material pentru foc.

Aleserăm locul pentru popas, într-o adâncitură mică, unde eram oarecum la adăpost de vânt.

Focul fu aprins, pusei ceva conserve la încălzit şi mă pregăteam să pun de ceai. Deoarece nu mai aveam lemne, Pongo alergă repede în stepă, unde creşteau câţiva copăcei.

Mă ridicasem în picioare şi privii după credinciosul nostru tovarăş. Atunci se petrecu grozăvia, care-mi smulse un ţipăt de spaimă şi prevenire.

În imediata apropiere a lui Pongo – care mergea nepăsător spre copăcei – sări deodată dintr-o adâncitură o făptură uriaşă care se năpusti cu furie asupra Negrului nostru. Era un elan (cerb de la nord) de o mărime cum nu mai văzusem în viaţa mea. Trupul său avea mărimea unui cal de rasă şi coarnele lui cu vreo douăzeci de vârfuri, se resfirau în toate părţile. Strigatul meu şi tropotul animalului îndărătul sau – se întoarse fulgerător şi se trezi faţă în

fată cu uriaşul animal. Cerbul era la vreo doi metri şi aplecând capul cu grozava-i podoabă se pregătea să dea lovitura de moarte, Pongo nu-şi pierdu cumpătul. Deşi era dezarmat – căci cuţitul nu i-ar fi fost de nici un folos, în cazul de fată – privi liniştit la duşmanul ce da năvală, pentru ca în ultima clipă, când vârfurile coarnelor îl atinseră aproape sa sară repede îndărăt.

În clipa când cerbul o zbughi pe lângă el, scoase cuţitul şi izbi cu putere în trupul animalului.

Nu putui vedea dacă-l nimerise, căci animalul se răsuci ca o sfârleză şi se năpusti încă odată asupra lui Pongo.

Ridicai repede puşca, pentru a veni în ajutorul credinciosului nostru tovarăş, dar acum Pongo se afla între mine şi cerb, astfel ca n-aş fi putut trage la sigur, fără să-l primejduiesc pe Negru, dihania îl ajunsese iar, aplecă repede capul şi se năpusti cu coarnele lui ascuţite.

Pongo se aruncă din nou în lături cu o îndemânare de neînchipuit şi iarăşi izbi cu cuţitul în trupul duşmanului.

Priveliştea aceasta mă interesa atât de mult încât lăsai în jos puşca, fără să vreau. Dar în clipa următoare îmi dădui seamă de primejdia în care pluteam chiar eu, căci cerbul ma zărise şi se pregătea să mă atace, ne despărţeau cei mult douăzeci de metri şi asta e o nimica toată pentru un animal atât de mare. Se năpusti ca o ghiulea, în câteva clipe fu la doi paşi – în vreme ce ea nici n-avusesem încă răgazul să ridic puşca.

Dar deodată elanul se răsuci brusc în loc. Salvatorul meu fusese Pongo, care dându-şi seamă de situaţie zvârli cuţitul cu furie în spatele animalului.

Oţelul ascuţit şi lat pătrunse adânc în carnea lui, făcându-l să se întoarcă imediat. Când îl văzui năpustindu-se spre Pongo, mă trezii din înmărmurire şi ridicai puşca.

Nu mai fu însă nevoie de intervenţia mea, căci ne veni în ajutor alt tovarăş.

O umbră uriaşă trecu deodată pe lângă mine şi Jim, ursul, se repezi după cerb.

Lăsai din nou puşca jos, căci acum era în linia de tragere trupul uriaş al lui Jim. În vremea asta elanul îl ajunsese pe Pongo, dar lovitura pe care se pregătea să i-o dea, dădu iar greş, căci Negrul se aruncă în lături şi scăpă.

În acelaşi timp văzu venind ursul şi-şi dădu seamă că asta însemna salvarea. Cu paşi de uriaş cerbul trecu pe dinaintea lui Jim, pentru a se opri apoi şi a se întoarce: Eu mă alăturai de el şi acum ne fu dat sa vedem ceva cu adevărat ne mai văzut.

Cerbul se răsucise ca o sfârleză când Pongo îi scăpa – dar se trezi faţa în faţă cu un duşman pe lângă care el era un pitic.

Totuşi, eu iuţeala fulgerului se dădu un pas înapoi, lăsă capul în pământ şi se năpusti asupra lui Jim, ca să-i străpungă trupul cu coarnele lui ascuţite. Situaţia era cam primejdioasa pentru ursul

nostru, căci n-avea cum sa se împotrivească unui astfel de atac, deoarece stătea în două labe.

Dar probabil că Jim mai înfruntase el asemenea lupte, căci îşi lăsă jos labele dinainte, sari în laturi şi izbi cu laba în ceafa elanului care trecu în goană pe lângă el.

Cu carnea sfâşiată şi horcăind înfiorător cerbul se prăbuşi la pământ, încercă cu ultima putere să se mai ridice odată, dar încă o lovitura a ursului îi zdrobi grumazul.

Se mai zvârcoli câtva timp, râcâind ţărâna cu copitele, apoi se întinse şi, scoţând un gâlgâit înfiorător *Spaima Yukon-ului* îşi dădu sufletul. Mă gândii că nu era de fel de mirare ca legenda aceasta se răspândise printre indieni, căci ei erau neputincioşi împotriva unui astfel de duşman, chiar de-ar fi fost înarmaţi pana în dinţi.

Ne apropiam de hoit ca să-l vedem mai bine; mă aşteptam să-l văd pe Jim să se ospăteze din prada sa, dar ursul făcu altfel. Adulmecă sforăind pământul, ridică apoi capul, apoi mârâi în chip ciudat. Apoi alergă înainte o bucata, se aşezăm jos brusc şi, mormăind, întoarse capul, ca şi cum ar fi vrut să ceară să-l urmam.

— Masser, haidem, urs Jim găsit urma! zise Pongo.

La asta nici nu ma gândisem în prima clipa, deşi ţinta şi sarcina noastră era sa găsim urmele indianului. Şi într-adevăr purtarea lui Jim n-avea ce sa însemneze decât ca găsise urmele fetei răpite.

Ajunserăm repede la locul unde părea că ne aşteaptă Jim şi găsirăm chiar acolo urmele a nenumărate picioare, printre care şi acelea ale unor ghete femeieşti.

Alergarăm îndată înapoi pe malul Yukon-ului şi prin semne dădurăm de înţeles tovarăşilor de dincolo că găsiserăm locul unde Kuskwag părăsise fluviul cu Maud.

Marian „telefona” îndărăt că va veni la noi cu însoţitorii săi. Trebuie sa fi observat şi dânşii lupta dintre titani, căci stătuseră pe ţărm.

Eram încredinţat că se vor lăsa traşi împotriva curentului de cei doi urşi îmblânziţi. Dar avură mai mult noroc ca mine şi Pongo, care am trebuit să înotăm prin apa rece.

În josul fluviului venea un kanu în care se afla un vânător. Marian îi făcu un semn şi omul cârmi barca spre ţărm. Străbătând de două ori Yukon-ul îi aduse pe tovarăşi cu arme şi cu merinde cu tot, la noi.

Gallagher îi oferi un bulgăre de aur, străinul însă refuză, în schimb primi cu plăcere ţigările pe care i le dădu Marian. De sigur că le dusese lipsa în pustietatea asta.

După ce plecă, prietenul meu îmi zise:

— Aţi avut o aventură frumoasă aci cu un elan uriaş. Am văzut de dincolo lupta şi ne-ar, fi interesat foarte mult dacă n-ar fi fost atât de primejdios.

— Da – râsei eu – a fost mai mult decât interesant. Nu ştiu zău ce s-ar fi întâmplat, dacă nu intervenea Jim.

Tot vorbind ne apropiarăm de hoitul cerbului şi tovarăşii se mirară foarte mult văzând mărimea acestuia. Apoi Marian zise:

— Minunat! Acum ne putem cruţa conservele. Noi n-am mâncat încă şi cred că nici voi n-aţi avut răgazul trebuitor. Se zice că e foarte buna carnea de cerb.

— Hm, dar asta de aici pare să fie cam bătrân şi nu cred sa aibă carnea destul de frageda, îi răspunsei.

— Atunci vom mânca anumite părţi, propuse Marian.

Gallagher ne spuse că servitorul său indian, se pricepe de minune să frigă costiţe de cerb. Pe de altă parte bătrânul propuse sa uscam câteva bucăţi de carne, ca să nu ne pierdem vremea cu vânatul în drum, căci conservele nu vor ajunge pentru tot timpul şi noi trebuia să mergem mereu înainte.

În vreme ce Pongo cu cei doi indieni se puseră îndată pe lucru ca să ciopârţească cerbul, noi ne apropiarăm de Jim care nu se mişca de la locul lui. Veniră cu noi şi ceilalţi doi ursi ai lui Gallagher şi abia adulmecară urmele, ca începură să dea dovezi de mare enervare.

Bătrânul gemu când văzu întipărriturile ghetelor fetei sale şi era lesne de înţeles durerea lui.

Înţeleserăm că aveam înaintea noastră vreo cincisprezece oameni. Un efectiv de care nu trebuia sa ne temem ţinând seamă de armele şi ursii ce-i aveam cu noi.

— Sa ne grăbim – zise Marian – ca să nu o ia indienii prea mult înainte. Poate că tribul lor sălăşluieşte pe aproape şi atunci vom avea împotriva, un număr prea mare de duşmani.

— Să întrebăm pe Konja şi Ugala unde locuiesc koluşii – propuse Gallagher – eu cred că sălaşul lor e sus de tot, în apropiere de Porcupine-River şi mai e mult până acolo. Cu atât mai mult e nevoie să ne aprovizionam cu carne de aici – zise Marian – altfel îi vom ajunge la sigur, căci dânşii vor fi nevoiţi, de sigur, să-şi piardă timp cu vânatul.

Ne înapoiarăm la cerb urmaţi de urşi, care se ospătară din restul animalului, după ce luarăm noi părţile cele mai bune.

În vreme ce noi spălam carnea în apă, Indienii se duseră s-adune vreascuri. Când se înapoiară, făcură un foc bun, la care fripseră bucăţile de muşchi, din care mâncarăm mai apoi cu poftă, căci erau într-adevăr foarte gustoase şi păstrarăm îndeajuns pentru mai târziu.

După masă ne pregătirăm de drum. Cei trei urşi sătui şi ei, ascultară de o poruncă a lui Gallagher şi porniră imediat pe urmele stăpânei lor.

Înainte de a pleca, Marian îl rugă pe Pongo să taie cu cuţitul său căpăţâna cu podoaba cerbului, pe care o ascunserăm bine undeva pa acolo, ca s-o găsim la înapoiere şi s-o luăm tu noi ca

amintire a unei aventuri neobişnuite. Apoi pornirăm în pas alergător după bandiţi.

La început, urma lor era lesne de recunoscut, dar în curând terenul se schimbă. Adesea furăm nevoiţi să străbatem întinderi mari de pământ stâncos şi fără ajutorul urşilor am fi pierdut mult timp cu căutatul.

Pe înserate am fost nevoiţi să ne căutăm un loc de popas pe care îl găsirăm între nişte stânci ce se înălţau în apropierea unei păduri de brazi. Ceea ce ne îndemnă în primul rând sa ne oprim la locul acesta, era un izvor de apă limpede care şerpuia printre stânci. Lemne aveam îndeajuns prin apropiere.

Adunarăm cât mai multe, căci trebuia să întreţinem focul toată noaptea. Când Ugala vru să-l aprindă, Marian îl opri:

— Trebuie să mai aşteptăm, căci se poate ca sa fie pe aproape Koluşii şi nu e bine să ne trădăm. Mai întâi să cercetăm împrejurimile din jurul stâncilor astea de aici, poate zărim focul lagărul lor.

— Asta ar fi minunat! zise Gallagher – le-aş trimite îndată pe cap urşii mei. Mă tem însă că ne-au luat-o cu mult înainte.

— Da – încuviinţai eu – cu kanu-urile lor aveau şi putinţa să meargă repede. Dar unde vor fi lăsat bărcile?

— Le-au scufundat – răspunse Gallagher – astea se construiesc foarte lesne, aşa că n-aveau de ce să se care cu ele. De sigur ca s-au grăbit, dar nu cred să fi bănuit că le-am putea lua urma atât de repede pe terenul stâncos pe unde au trecut. A, uite că acum s-a întunecat îndeajuns, aşa că putem să privim pe stânci în depărtare.

Ne căţărarăm repede prin crăpăturile numeroase ale stâncilor înalte de vreo zece metri şi ajunserăm sus, pe un mic platou. Văzurăm la răsărit, la vreo cinci sute de metri depărtare, un punct luminos, despre care bănuirăm îndată că acolo trebuie să fie lagărul acelora pe care îi căutam.

— Ce zici, să-i atacăm îndată? întrebă Gallagher, agitat.

— Cred că ăsta e cel mai bun lucru, încuviinţă Marian. Acum or fi ocupaţi cu cina şi nu cred să fi pus vreun paznic. Daca îi luăm prin surprindere, socot că-i vom putea pune pe fuga fără lupta.

— Dar pe Kuskwag ăla trebuie să-l luăm prizonier, îmi dădui eu cu părerea. Nu pot uite că ticălosul a căutat să ne omoare eu otrăvurile lui.

— Fireşte! – ziseră în acelaşi timp Marian şi Gallagher – avem nevoie de ei ca să-l demascam pe avocatul Eavens.

— Atunci să mi mai pierdem vremea şi să pornim! hotărâi eu.

III.
UN NOU TOVARĂŞ.

COBORÂRĂM REPEDE ÎNAPOI DE PE STÂNCĂ. Pongo luă acum conducerea, căci se putea, totuşi, ca să fi pus Koluşii un om paza – şi când era vorba de îndepărtarea fără zgomot a unui duşman, Pongo se pricepea mai bine oricine.

Marian, Gallagher şi eu îl urmarăm unul după altul, iar cei doi indieni mergeau după noi. Urşii păşeau neauziţi printre noi, când ajunserăm la vrea cincizeci de metri de lagărul duşman şi puturăm vedea bine focul, ne oprirăm fără voie. În jurul focului.

Nu stăteau Koluşii, după cum ne aşteptaserăm, ci un singur bărbat în haina de piele, care se îndeletnicea cu frigerea unei bucăţi de carne înfiptă într-o frigare. Era pe trei sferturi cu spatele la noi, încât nu-i puteam zări fata, dar îi vedeam barba alba şi lunga ceea ce ne dovedea ca aveam de-a face cu un bătrân, care trăia aici probabil ca vânător sau căutător de aur.

Gallagher întrebă în şoaptă:

— Sunteţi de părere să ne apropiam, domnilor?

— Fireşte – răspunse Marian – poate că i-a întâlnit în drum pe indieni şi ne poate da amănunte importante. Dar cred că e mai bine să-l strigăm întâi, altminteri te pomeneşti că ne întâmpină cu vreun glonţ.

— Ai dreptate – răspunse Gallagher. Vrei să începi d-ta tratativele, domnule Farrow?

— Da şi chiar îndată.

Înainte însă ca Marian să-şi poată aduce gândul la îndeplinire, se apropiară de foc oaspeţi. Se vede treaba că cei trei urşi erau foarte curioşi de felul lor, căci deodată le văzurăm umbrele uriaşe înaintea noastră şi după câteva clipe stăteau lângă singuratecul de la foc. Admirai acum liniştea extraordinară şi stăpânirea de sine a bătrânului. Cu toate ca uriaşele dihănii erau la doi paşi de el, abia le învrednici cu o privire şi continua sa învârtească deasupra focului bucata de mâncare. Atunci Gallagher strigă:

— Sa nu-ţi fie teamă, căci urşii mei sunt îmblânziţi. Ne îngădui să ne apropiam de foc?

Bătrânul întoarse capul şi răspunse cu glas limpede, metalic:

— Veniţi fără frică, nu vă voi face nimic atâta vreme cât nu sunt atacat. De urşii aceştia nu mă tem deloc, mi-am dat seamă îndată că trebuie să fie îmblânziţi, căci unul din ei are o funie în jurul gâtului.

— Drace! exclamă Marian cu admiraţie. Omul ăsta îmi place. Jack mai are într-adevăr funia de care i-am legat scrisoarea când a străbătut Yukon-ul. Atâta sânge rece la un om, mai rar!

Ne îndreptarăm spre foc şi când paşii noştri răsunară în apropiere, bătrânul se ridică. Avea un trup uriaş; era aproape tot atât de înalt şi spătos ca Pongo al nostru şi mişcările îi erau foarte mlădioase, ceea ce mă miră peste măsură, căci socotind după barba-i albă, trebuia să fi trecut de şaptezeci de ani.

— Numele meu e Jack Malony. Îmi daţi voie să vă întreb ce anume v-a adus pe aici?

Sunetul vocii sale era atât de limpede, încât nu mai ştiam ce să cred. Când ne aşezarăm în jurul focului – pe Pongo şi pe cei doi Indieni îi trimiseserăm înapoi să ne aducă bagajele – văzui că ochii-i negri aveau într-înşii un foc tineresc.

Păru să fi ghicit uimirea mea, căci zâmbi şi zise:

— Viaţa mi-a fost potrivnică, de aceea mi-a albit părul şi barba. Am însă abia treizeci şi cinci de ani.

— E cu putinţă? exclamai, uimit peste măsură.

— Oh, e o poveste foarte tristă, care nu cred ca interesează prea mult pe nici unul dintre dv., zise el. Dar îmi daţi voie să vă întreb din nou cu ce gânduri aţi venit încoace? Vreţi cumva sa vânaţi?

— Da, vrem sa vânăm o bandă de koluşi, care au răpit-o pe fiică-mea, răspunse Gallagher posomorât. Nu cumva ăi zărit d-ta banda în drum?

Malony şuieră printre dinţi, apoi răspunse:

— Aşa dar, de aceea s-au abătut din cale când m-au zorit. Fireşte că nu mă interesau deloc, astfel că i-am lăsat în plata Domnului.

— I-ai întâlnit? întrebă Gallagher, agitat, e mult de atunci?

— Să tot fie vreo patru ceasuri. Am dat de ei în stepa, îndărătul acestei păduri, pe care am străbătut-o. Cred că erau vreo cincisprezece inşi. Dar n-am zărit nici o femeie printre dânşii. Lasă că erau şi prea departe ca să pot vedea bine. Au cotit repede spre răsărit când m-au observat.

— Ah! făcu Gallagher sărind în sus – apoi le vom putea descoperi lagărul chiar în noaptea asta. Patru ceasuri avans nu-i atât de mult.

— Da, în cazul când aţi putea descoperi urmele, zise Malony.

— Ursii mei miros urmele fiicei mele – zise Gallagher – altminteri le-am fi pierdut prin locurile astea sălbatece şi cunosc vicleşugurile Indienilor.

— Dacă vrei să ne dai o mână de ajutor, fireşte că ne face plăcere, răspunse Marian. Să ne grăbim cu mâncarea şi să pornim cât mai curând.

În vreme ce mâneam, Gallagher întrebă deodată:

— N-aş vrea să fiu indiscret, domnule Malony, totuşi aş dori să aflu ceva cu privire la neajunsurile d-tale, căci spuneai că ai avut multe de pătimit în viaţă. Nu degeaba ţi-a încărunţit părul. Credemă că şi eu am îndurat multe, de aceea îmi poţi destăinui fără teamă suferinţele d-tale şi fii încredinţat că te voi înţelege.

Malony privi câtva timp la Gallagher, apoi zise cu glas slab:

— Într-adevăr, am îndurat multe în viaţa mea, dar v-aş ruga sa nu-mi cereţi să vă istorisesc acum. Mai întâi să ne ducem la bun sfârşit sarcina de a o găsi pe fiica dv. Şi după aceea vom putea sta de vorbă despre mine şi soarta mea.

Faţă de această rugăminte, socotirăm de prisos să mai stăruim.

Marian se ridică deodată: văzuse că sfârşisem cu toţii de mâncat şi zise:

— Domnilor, să lăsăm totul de o parte, căci acum a sosit momentul să venim în ajutorul tovarăşului nostru Gallagher. Cred că sunteţi gata de drum. Poate că-i ajungem pe ticăloşii aceia de Koluşi încă înainte de a se lumina de ziuă.

Ca electrizaţi ne ridicarăm cu toţii şi nestrânserăm bagajele. Noul nostru tovarăş avea un sac făcut dintr-o blană de urs, foarte practic, iar ca arma o puşca „Browning" şi două revolvere de mare calibru; în brâu avea un cuţit mare.

— Să mergem, domnilor! zise el când ne văzu gata – Trebuie să mergem de-a lungul acestei poteci înguste pe care mi-am croit-o eu venind încoace.. Koluşii pe care îi urmăriţi au apucat-o la câteva sute de metri mai încolo, dar deodată s-au abătut din drum când m-au văzut pe mine, cu siguranţă că dăm iar de urma lor dacă străbatem pădurea pe aici.

— Aşa trebuie sa fie – încuviinţă Marian! La urma urmei îi avem pe urşii noştri, care vor mirosi urma stăpânei lor. Cred că sunt de ajuns lămpile noastre de buzunar ca să vedem pe unde mergem. Sau socoţi d-ta ca sunt mai bune făcliile?

— Ajung lămpile de buzunar – răspuns Malony cu hotărâre – căci se poate ca ticăloşii de Koluşi să fi pus santinele departe de lagărul lor deoarece ştiu că sunt urmăriţi, ceea ce îi va îndemna să fie cu băgare de seama. Nu trebuie să ne trădăm prin vreo nechibzuinţă.

— Dar indienii pot tot atât de bine să vadă lumina lămpilor noastre, îşi dădu cu părerea Marian. Cum ne putem apăra împotriva acestui lucru?

— De lămpi ne vom folosi pe cât mai puţin, zise Malony. Ţinându-ne strânşi unul de altul va voi călăuzi eu prin pădure şi când vom fi în stepa, conducerea va trece asupra Urşilor. Şi acum, vă rog să mă urmaţi!

Era un marş interesant prin întunerecul pădurii seculare. Fără ajutorul lui Malony n-am fi găsit o potecă. Cel puţin nu fără făclii. Aşa, însă, omul acesta misterios ne conduse cu o siguranţă desăvârşită prin desiş, pe o poteca îngustă şi întortocheată.

După vreun ceas de mers nespus de greu, în care nu odată ne poticnirăm de câte un trunchi de copac, ori cădeam în vreo groapă, ajunserăm iar în stepă.

Malony ne conduse încă vreo cinci sute de metrii drept înainte, apoi coti spre răsărit şi zise:

— Dacă ţinem mereu direcţia aceasta, cred ca vom da de urmele Indienilor. Cam pe aici au luat-o ei când m-au văzut venind dinspre Nord.

— Ia staţi! făcu Marian. E totuşi cu putinţă, să mergem pe lângă urmele lor, fără să dam de dânşii. Căci, d-ta, domnule Malony ştii, fără îndoială, că Indienii au cotit pe aici pe undeva, dar n-aş putea spune cu hotărâre care e locul cu pricina. Părerea

mea este că mai bine e să ne despărţim; fireşte ca în cazul acesta cei trei urşi vor trebui să alerge mereu între noi, încolo şi încoace, căci ei pot găsi cu uşurinţă urma care pentru noi rămâne nevăzută.

— Foarte bine – încuviinţă Malony – cum propui d-ta, domnule Farrow, de sigur ca e mai nimerit.

Gallagher fu de aceeaşi părere, astfel că ne despărţirăm. Gallagher o luă pe stânga, Marian spre dreapta. Eu mă aflam cam pe la mijloc, la stânga mea Malony, la dreapta Pongo. Între aceştia şi cei din flancuri – Gallagher şi Marian – mergeau intre cei doi Indieni.

Ursii ascultau de stăpânul lor ca nişte câini credincioşi, căci la porunca lui începură s-a alerge încolo şi încoace pe dinaintea noastră. În cazul acesta nu se putea să nu dea de urma fetei, căci întinseserăm lanţul atât de mult încât ar fi fost greu să ne scape.

Cu toate astea începui să mă cam îndoiesc de izbândă după ce străbăturăm vreun kilometru fără să se ivească vreo urmă. Să se fi înşelat oare Malony?

Tocmai când mă gândeam la asta, se apropie deodată de mine Marian şi-mi şopti:

— Mergi încet de tot, Robert! I-am spus asta şi lui Konja şi Pongo. Trebuie să ne întindem şi mai mult lanţul, ca să fim siguri că vom da de urmă. E lesne cu putinţă ca ea să meargă paralel cu noi şi să cotească pe undeva şi atunci toată osteneala ar rămâne zadarnica.

— La asta mă gândeam şi eu, îi zisei. Vrei să le dai de veste şi celorlalţi?

— Da, rămâi tu liniştit la locul tău! Mă întorc numaidecât.

După câteva minute trecu iar pe lângă mine, îmi şopti: „Acum ia-o mai repede!” şi în clipa următoare se făcu nevăzut în întunerec.

Nu era deloc plăcut marşul acesta, căci stepa era foarte neregulată, presărată cu gropi şi movile, de care ne poticneam.

Făcurăm vreo trei kilometri în felul acesta, mai cu greul, mai cu uşorul. Şi începui să ma îndoiesc de-a binelea că vom da de urma Indienilor Cu siguranţă că Malony se înşelase, îmi spusei. Tocmai mă gândeam să mă duc la Marian şi să-i împărtăşesc părerea mea, când la vreo douăzeci de metri la dreapta mea auzi mormăitul cunoscut al unuia din urşi.

Alergai îndată ia el şi-l văzui adulmecând cu botul spre pământ. Aprinsei numaidecât lampa de buzunar şi astupând lumina cu mana, îmi dădui seamă că Jim găsise urma.

Iarba era aici culcată pe o fâşie îngustă, ceea ce dovedea obiceiul Indienilor de a merge unul în urma altuia. Alergai repede spre stânga, până dădui de Pongo, căruia îi comunicai vestea. Apoi trecui iar pe lângă Jim, îndreptându-mă spre Malony, căruia îi adusei de asemeni la cunoştinţă evenimentul.

Nu trecu mult şi se strânseră cu toţii în jurul ursului, călăuziţi de semnalele mele luminoase. Ţinurăm repede sfat.

Marian fu de părere să formăm iar un lanţ mai puţin întins ca înainte, aşa fel ca să poată veni unul în ajutorul altuia la nevoie.

Propunerea prietenului meu fu primită şi pornirăm înainte la douăzeci de metri distanţă intre noi. Pe urmele lăsate de Koluşi merse Gallagher, care îşi conducea urşii şi Pongo care avea sarcina să răpună santinela, înainte ca aceasta să poată da de veste, prin vreun semn, în lagăr. Timp de două ceasuri merserăm neîncetat, drumul devenea tot mai anevoios atât din pricina întunerecului care sporise, cât şi a terenului din ce în ce mai impracticabil. Părea ca ne apropiam de afluenţii Yukon-ului, dar eram încă departe de coloniile kolusilor, dacă acestea se aflau într-adevăr la Porenpine River.

În noaptea aceea pot spune că am avut un noroc orb. Ma poticnii deodată de un bolovan, căzui în cap şi mă trezii… pe trupul unui om, care ma înhaţă strângându-mă ca într-un cleşte. Izbutise să-mi pună mâna în beregată şi strângea atât de tare încât îmi tăia răsuflarea.

Fireşte că mă apărai din toate puterile, dar neaşteptatul meu duşman era mai tare ca mine şi pe de altă parte m-o fi auzit venind, pregătindu-se, astfel, pentru această întâlnire. Pe cată vreme eu nici nu mă gândisem la o luptă.

Zadarnic încercai să-i desprind mâinile din jurul gatului meu; bănuia, probabil, că am tovarăşi pe aproape şi vroia să mă împiedece să-i chem în ajutor.

Cu puteri supraomeneşti mă rostogolii cu el la, pământ, izbutind uneori să vin deasupra lui, dar ticălosul îmi ţinea gâtul mereu încleştat, ca într-o menghine. Norocul meu că mersesem la dreapta lui Pongo, căci credinciosul Negru prinsese cu auzu-i minunat zgomotul luptei noastre, deşi o luase înainte.

Când începui să văd stele verzi pe dinaintea ochilor, simţii că strânsoarea slăbeşte dintr-o dată, apoi Pongo şopti:

— Totul bine, Masser Bertram.

Mă ridicai cu greu şi încercai să-i strig pe camarazi, dar din gâtlej îmi ieşi doar un ţipăt şi în câteva clipe toţi se strânseseră în jurul nostru. Atunci Pongo scoase un ţipăt şi în câteva clipe toţi se strânseră în jurul nostru.

Marian aprinse lampă de buzunar şi la lumina văzurăm că cel din mâna lui Pongo era un indian.

— Asta e un koluş! strigă Ugala.

— Atunci lagărul trebuie să fie pe aproape! exclama Gallagher, agitat. Să pornim repede înainte, domnilor! Individul ăsta de aci va mai zăcea încă multă vreme, în nesimţire.

— Să nu-ţi închipui asta! zise Malony. Indienii din Alaska sunt foarte rezistenţi Trebuie neapărat sa legăm şi să-i punem şi un căluş.

— Nu e nevoie! răspunse Marian, care pipăise chimirul prizonierului, cu gând să găsească ceva arme, am găsit aici un revolver şi trei rachete. Aşa dar lagărul e încă departe. Va fi de ajuns dacă-l vom lega în aşa fel pe individ, încât să se poate libera singur. Fireşte nu prea repede.

— Foarte adevărat, încuviinţă Malony.

— Pongo, leagă-i mâinile pe piept! zise Marian. În chipul acesta îşi va putea roade funiile cu dinţii, ceea ce va dura pa puţin câteva ceasuri. Fireşte ca şi picioarele trebuiesc legate.

Uriaşul Negru îndeplini porunca şi ne puteam bizui pe îndemânarea lui.

— Aşa? făcu apoi Marian. Acum putem, rămâne împreună, căci nu cred ca afurisiţii ăia de Koluşi să mai fi pus şi alte santinele. Urmele lor sunt aici la dreapta şi vom merge după ele în rânduri strânse. Când vom zări focul din lagărul lor, ne vom putea sfătui cum să-i atacăm mai bine, cu ursul Jim în frunte, lângă care păşea Pongo, micul nostru convoi se puse iar în mişcare.

IV.
O ELIBERARE CU PERIPEŢII.

TIMP DE VREO JUMĂTATE DE CEAS merserăm astfel, când deodată drumul începu sa urce din ce în ce mai drept încât mersul pe întuneric deveni anevoios de tot. Aproape ca nu-mi venea să cred că Koluşii îşi târâseră prizoniera în munţi, dar urşii ne dovedeau că totuşi aşa-i, deoarece se luaseră după urma lor. Îmi mai spusei apoi că pentru Indieni era mult mai nimerit să-şi aşeze lagărul printre stânci, unde erau apăraţi de vânt şi în aceiaşi timp de a fi văzuţi.

Pe de altă parte dacă era vorba de o văgăună în îngustă – se puteau apăra foarte bine la caz de nevoie. Avui îndată dovada că presupunerile mele erau drepte, căci Malony se opri şi zise:

— Domnilor, cunosc ţinutul şi dacă cumva Koluşii şi-au ales vreo văgăună de pe lângă Yukon, atunci să ştiţi că liberarea fetei va foarte grea. Şi apoi, trebuie să fim acum cu mare băgare de seamă, căci cu siguranţă că pus o santinelă şi pe marginea văgăunii.

— Exista numai o singură intrare sau se poate ajunge la văgăună şi pe calea fluviului? întreba Marian.

— Intrarea nu e deloc, răspunse Malony, spre intrarea noastră. Daca Koluşii vor s-ajungă trebuie sa se folosească neapărat de o funie sau o scară de frânghie. Şi Yukon-ul are în locul acela curenţi şi vârtejuri atât de primejdioase, încât nimeni nu poate ajunge pe uscat în luntre sau înot.

— Asta e prost de tot, zise Marian şi-mi închipui că ticălosul de Kuskwag va alege tocmai văgăuna aceea, crezându-se mai în

siguranţă ca oriunde. Dar trebuie s-ajungem mai întâi la fata locului, apoi vom vedea ce e de făcut.

— Cu multă băgare de seamă însă! ne preveni Malony încăodată. Ne vom pomeni cu totul pe neaşteptate la marginea văgăunii, care nu mai poate fi departe şi cu siguranţă că acolo va sta o santinelă.

Atunci trebuie să meargă Pongo ceva mai înainte, de îndată ce Jim se va opri, zise Marian. Asta va fi un semn că se află o fiinţă străină pe aproape.

Într-adevăr, Gallagher îşi dresase animalele în felul acesta.

Dibuirăm drumul mai departe, poticnindu-ne la tot pasul, ceea ce producea zgomot şi ne făcea să ne oprim, ca să tragem cu urechea dacă nu ne zărise vreo santinelă.

Din pricina aceasta înaintarăm foarte încet şi eră bine aşa, căci deodată Jim – ursul călăuză – se opri şi începu să mormăie încet. Asta însemna că se afla pe aproape un străin pe care ei îl adulmeca eu mirosul lui fin.

Acum venea; sarcina grea a lui Pongo. Ne puteam bizui pe dânsul; dar nu ştiu de ce ma copleşi un simţimânt neplăcut, care mă făcu să dau cu cotul lui Marian şi să-i şoptesc:

— Mariane, mai bine să-l urmăm de aproape. Ceva îmi spune că lucrurile se vor încurca aici.

— Ta mai taci şi tu! se răsti aproape prietenul meu, iar ai început să cobeşti? Pongo ştie singur mai bine ce trebuie să facă. Eu cred ca mai mult îl încurcăm daca mergem după el.

— Mariane, ascultă-mă odată şi pe mine, stărui eu. Sunt încredinţat că va fi mai bine pentru noi dacă mergem împreună.

— Ei, daca ti morţiş la asta, hai să-ţi facem pe voie, rase Marian. Se prea poate ca să nu te înşeli. Mai ştii! Haide, spune-le şi celorlalţi.

Ne înştiinţarăm în şoaptă unul pe altul de hotărârea luată, apoi pornirăm cu băgare de înainte. La propunerea lui Marian ne trântiserăm la pământ ca să ne târâm fără zgomot pe mâini şi picioare, dar în primul rând ca sa putem dibui cu degetele orice piedeca ni s-ar ivi în cale.

Deodată văzurăm în stânga o lumină slaba, până aici ne târâserăm dea lungul unui perete de stâncă, al cărei capăt îl atinserăm acum şi colo, în fata noastră, urma să fie văgăuna, din care nu vedeam însă nimic.

În schimb, în lumina slabă puturăm vedea făptura puternică a lui Pongo, care se mişca încet şi cu mare băgare de seamă. El nu vroise sa meargă dea buşilea, deoarece se pricepea sa umble şi altfel fără să facă zgomot. Deodată îl văzurăm că se opreşte brusc. Se părea ca observase ceva foarte interesant, căci mult timp privi înaintea lui, în jos, rămânând nemişcat.

Ne apropiarăm încet de el – atât de încet precum ne şi mişcam – dar se vede ca el tot ne auzise, căci se întoarse deodată şi făcu

un semn cu mâna, dându-ne de înţeles să fim cu mare băgare de seamă.

Il ascultarăm şi astfel ajunserăm lângă el, fără sa fi făcut cel mai uşor zgomot. Şi cât pe aci sa scot, o exclamaţie de mirare când văzui priveliştea din faţa mea.

Ne aflam pe marginea unei văgăuni adânci de vreo douăzeci de metri, ai cărei pereţi de stanca erau aproape verticali şi care nu ofereau nici o posibilitate de coborâre chiar celui mai dibaci echilibrist. Avusese dreptate Malony spunând că numai cu o funie sau o scară de frânghie s-ar fi putut coborî cineva.

În faţa noastră era văgăuna lungă de vreo sută de metri. În întunerec sclipeau crestele albe ale valurilor spumegânde ale Yukon-ului.

Cam prin mijlocul văgăunii ardea un foc puternic, în jurul căruia stăteau vreo zece Indieni. Chirciţi, înveliţi în pături, făceau impresia că dormeau; nu ne puteam însă bizui pe asta, căci Indienii aceştia; sunt vicleni nevoie mare.

Ciudat era că nu vedeam nici o santinelă şi asta ne cam punea pe gânduri. Omul pe care-l doborâse Pongo în stepă avea doar însărcinarea să dea semnale cu racheta şi pe fundul văgăunii nu s-ar fi putut vedea semnalele noastre; aşa dar trebuia neapărat să fie vreo straja undeva pe sus.

Fără sa vreau privii îndărătul meu, dar din pricina întunericului firește ca nu observai nimic. Atunci îmi întorsei privirea din nou spre văgăuna.

Maud Gallagher nu se vedea; probabil ca se afla într-una din peşterile pereţilor de stanca, deasemenea şi Kuskwag şi probabil alţi câţiva Indieni care erau şefi în mica trupă.

Ma mira mult faptul că cei ce dormeau se aşezaseră atât de deschis în fata focului. Să se fi simţit ei în deplină siguranţă, bizuindu-se pe straja pe care o puseseră în stepă? Sau era altceva la mijloc?

Peretele de stâncă dea lungul căruia ne târârăm se înalta cu vreo trei metri lângă noi Să fi stat vreo santinelă colo sus, de unde iscodise în stepă?

Atunci însemna că nu ne văzuse încă şi în şoaptă împărtăşii lui Marian părerea mea.

— M-am gândit şi eu la asta – răspunse el – Pongo trebuie să se caţere neapărat sus şi să înlăture santinela. Poate găsim de acolo sus un drum mai bun de coborât în văgăună, căci nu-mi vine să cred că ticăloşii s-au folosit de o funie. Asta ar însemna că am fi ca într-o cursă de şoareci colo jos.

— Dar într-o capcană în care n-ar putea intra nici duşmanii, zisei eu. Cu siguranţă că Koluşii cunosc bine terenul şi vor fi ştiind ei şi o ieşire pentru caz de nevoie.

— Tot ce se poate – încuviinţă Marian – dar atunci ar fi găsit şi Malony ieşirea aceasta. În sfârşit, vom vedea noi cum stau lucrurile: principalul e acum ca Pongo să se urce sus şi să

descopere santinela. Eu unul cred – sunt aproape sigur – că se află una pe acolo. Ma duc să-i spun prietenului nostru.

Marian se târî binişor până la Pongo, care se afla ceva mai la dreapta. După câtva timp se ridicară amândoi şi păşiră spre peretele de stanca. Fireşte ca Pongo s-ar fi putut căţăra şi singur, dar asta ar fi făcut zgomot. Pe de altă parte nu era bine să se ivească deodată sus, ci mai întâi trebuia să ridice puţin capul deasupra marginii, ca să zărească, santinela.

Aşa fiind, Marian se aplecă lângă perete. Pongo se urcă pe umerii săi şi putu să cuprindă cu privirea platoul. Stătu câtva timp, astfel, apoi se aplecă şi vorbi ceva în şoaptă cu Marian.

Şi prietenul meu izbuti să îndeplinească recordul de a se ridica încetişor cu Pongo pe umeri. Nu e exagerat când spun „record", căci Pongo nu era deloc uşor şi în afară de Marian trebuia să se mişte uşor şi cu mare băgare de seamă.

Când fu în sfârşit în picioare, Pongo se-ntoarse cu burta pe coama stâncii şi se târa ca un şarpe înainte. În clipa următoare se mistui în întunerec.

Aşteptarăm într-o încordare nespusă. Va izbuti prietenul nostru negru să descopere colo o santinelă şi să-i facă de petrecanie fără sa facă zgomot?

Tresări speriat când cineva mă atinse deodată. Era Gallagher, care şopti agitat:

— Ai observat că urşii mei au dispărut, domnule Bertram? Asta mă face să cred că Maud a mea n-a fost dusă în văgăuna aceea pe când ne tărâm în patru labe n-am mai dat seama la animale; de sigur că au găsit altă urmă.

— Şi prin asta cu siguranţă şi o altă intrare în văgăună, zisei eu. Atunci înseamnă ca am făcut o foarte mare greşeală.

— Ce-ar fi sa ne întoarcem? Poate că Jim ne aşteaptă după cum îi e obiceiul. Vrei să-i dai de veste prietenului d-tale?

— Fireşte. Dar ia stai! Colo jos s-a ridicat unul din cei ce dormeau lângă foc… A! Pare sa fie vorba de o schimbare de santinele. Vom vedea îndată dacă există vreo ieşire din văgăunii, fără să fie nevoie de funie sau scara.

Privirăm cu încordare la kuluşul care ieşind de sub pătură, porni spre stânga peretelui de stânca. Dar nădejdea noastră că ne va trăda vreo ieşire tăinuită, nu se îndeplini, căci omul se apropia de perete, apucă o funie şi începu să se caţere eu îndemânare.

Pe drumul acesta trebuia s-ajungă pe platoul de lângă noi astfel că Pongo va avea acum de-a face cu doi potrivnici. Atunci îmi dădu în gând că se putea ca şi cei trei urşi să fie pe platou, căci era foarte probabil ca Maud Gallagher să fi fost lăsată jos în văgăună cu ajutorul aceleiaşi funii.

Împărtăşii bănuiala mea lui Gallagher şi el încuviinţă.

Indianul ajunsese sus şi se săltă pe platou. Daca Pongo apucase să isprăvească în vremea asta cu întâia santinelă, va fi pentru el o nimica toată să răpună şi pe cealaltă; era însă şi primejdios lucrul

acesta, căci în chip normal mantinela schimbată trebuia să coboare în văgăună, ca să se culce lângă foc şi faptul că nu venea ar atrage luarea-aminte a kolusilor.

Ma cam simţii nelinişţit la gândul ca a doua santinelă l-ar putea surprinde pe Pongo şi ar alarma lagărul. Dar nu auzi nici un zgomot, dovadă că Negrul ieşise biruitor.

Apoi veni deodată Marian încetişor spre noi şi în acelaşi timp văzui că totuşi santinela schimbului cobora pe funie în văgăună. Era un individ înalt şi bine legat, după cât se vedea.

— Haideţi! şopti Marian în aceeaşi clipă. Sa ne lăsăm în jos şi noi pe funie. Totul e în regula.

Ca să nu ne dăm de gol prin şoapte, nu ne mai puserăm nici o întrebare, ca să aflăm ce făcuse uriaşul nostru, deşi eram oarecum îngrijorat de faptul că santinela schimbată scăpase. Mă mângâiam însă cu gândul că Pongo ştie ce face.

Ne apropiarăm de peretele de stâncă şi ne ajutarăm unul pe altul să ne săltăm pe platou. Când privii spre locul sub care văzuserăm focul din văgăună, zării două trupuri nemişcate. Sa fi fost acolo oare de la început două santinele? Nu se putea, căci atunci ar fi venit schimbul dublu.

N-avui răgaz să mă gândesc mult la asta deoarece în aceeaşi clipă dispăru Pongo şi Marian ne îndemnă să coborâm îndată, dându-mi drumul cel dintâi pe funie.

Îl urmai repede, căci se putea ca unul din cei ce dormeau în jurul focului să se trezească şi sa ne simtă. Atunci fireşte că tot lagărul va fi pe picioare cât ai bate din palme.

Coborârea merse bine, căci peretele de stâncă de care ne sprijineam picioarele era neted de tot, dovadă că fusese folosit adesea.

Când ajunsei jos. Marian îmi şoptii:

— Aici înăuntru!

Avea un glas ciudat de răguşit dar asta îmi atrase luarea aminte mai târziu când trezi din nesimţire. În aceeaşi clipă când mâna – pe care o crezui, fireşte, a lui Marian – mă trase într-o crăpătură îngustă a peretelui de stanca, ţâşni lumina unei lămpi de buzunar care mă orbi eu totul. În momentul următor mă prăbuşii la pământ sub o lovitură puternică.

Deşteptarea fu foarte neplăcută. Capul îmi vâjiia, de parcă ar fi roit albine într-însul. Rotocoale mari de foc îmi licăreau pe dinaintea ochilor şi numai cu greu îmi putui înăbuşi un geamăt de durere. Nu vroiam să dau semne de slăbiciune duşmanilor noştri.

Încetul cu încetul gândurile mi se limpeziră. Desigur ca şi camarazii mei avuseseră aceeaşi soartă, altminteri n-aş fi fost legat cu funii cum eram. Cum de fusese cu putinţă sa observe koluşii coborârea noastră?

După câtva timp izbutii să văd limpede şi băgai de seamă că zăceam într-o peşteră boltită, prin a cărei intrare îngustă

pătrundea lumina unui foc. Ridicai puţintel capul şi privii în jurul meu.

Atunci văzui că şi camarazii mei zăceai acolo, legaţi şi el. Tocmai ridica şi Marian capul şi şopti:

— Am nimerit-o de minune, Robert. Am picat în mâna bandiţilor cum nici că putea mai bine.

— Dar cum Dumnezeu de ne-au văzut? îl întrebai.

— Nici eu nu ştiu, dar cred că o vom afla îndată. Din locul unde mă aflu, pot vedea afară. Kuskwag stă împreună cu mai mulţi indieni, acum se ridica, al vine în peşteră!

O lumină vie se apropia. Indianul aprinsese o făclie de răşină, a cărei flacără îi lumina chipul. Un zâmbet batjocoritor îi flutura pe buze, în vreme ce nemăsura cu privirea câteva clipe. Apoi zise tăios:

— Da, domnilor, ar fi fost mai bine daca nu v-aţi fi luat după mine. Vă admir ca aţi izbutit sa ma găsiţi aici, dar asta m-a scutit de munca de a vă căuta mai târziu.

— Deocamdată suntem prinşi e drept, zise Marian – aş vrea să ştiu cum de aţi băgat de seamă venirea – noastră.

— Cat se poate de simplu, rânji Kuskwag. Pe funia asta de aici coboară numai paznicii noştrii şi am instalat un clopoţel care ne da de veste ori de câte ori se foloseşte un străin de ea. Când schimbul a sosit jos, voi aţi atacat santinela de sus, apoi aţi coborât în văgăuna, unde v-am doborât unul după altul.

Era într-adevăr simplu de tot şi noi căzuserăm ca la comandă în capcana asta. E drept ca n-aveam de unde să bănuim o astfel de viclenie, dar ar fi trebuit să ne spunem că koluşii luaseră în orice caz măsuri de apărare împotriva unei vizite nedorite în lagărul lor.

Kuskwag urma:

— V-aţi amestecat în treburi care nu vă privesc. Fireşte că vă vom înlătura pentru totdeauna din calea noastră, dar în ce chip veţi muri, va hotărî altcineva, îl aştept pe curând ai atunci veţi afla sentinţa.

Cu aceste cuvinte părăsi peştera, strigă ceva cum ajunse afară şi după câteva clipe intrară înlăuntru doi Indieni cu făclii aprinse şi se aşezară lângă noi, spionându-ne fiecare mişcare. Acum chiar că era cu neputinţă să facem vreo încercare de eliberare.

Privii liniştit în jurul meu şi-mi recunoscui tovarăşul. Numai Pongo lipsea. Îmi adusei aminte că dispăruse încă de când eram sus, pe platou. Asta mă umplea de nădejde căci credinciosul nostru camarad se va pricepe el sa ne scoată, chiar dacă duşmanii ar fi de doua ori mai mulţi.

Tocmai vroiam să vorbesc cu Marian în privinţa asta, când Kuskwag se ivi din nou. De data asta chipul său era schimonosit de furie şi scrâşni:

— Cele două santinele zac sus, cum e cu putinţa asta?

— Aşa, făcu Marian, mirat. Nici eu nu pot pricepe.

Indianul ne privi sălbatec apoi striga:

— Uriaşul Negru lipseşte; el s-a coborât în văgăuna şi eu credeam ca e santinela schimbata. Dar lăsă că-l prindem şi pe el îndată.

Paraşi peştera şi Marian îmi zise în şoapta:

— Nu cred să-l prindă pe Pongo. Prietenul nostru a lucrat de minune şi acum sunt sigur ca vom fi liberi.

Un gest ameninţător al unui paznic îl făcu sa amuţească. Socotirăm mai nimerit sa tăcem. În schimb ascultarăm cu încordare daca nu se aude vreun zgomot afara care să-i dea de veste ca Pongo fusese prins.

Dar totul rămase liniştit. Doar câteva chemări răsunară. Se părea că indienii scotocesc prin toată văgăuna şi se orientau între ei prin strigate de recunoaştere.

V.
PEDEAPSA CEREASCA.

TRECU ÎNCĂ VREO JUMĂTATE DE CEAS. Apoi se ivi iar Kuskwag cu alţi doi indieni pentru întărirea pazei noastre.

Ticălosul ne privi cu furie neputincioasă, apoi scrâşni:

— Până acum tovarăşul vostru n-a putut fi găsit, dar mâine îl vom urmări şi-l vom ucide.

Voi veţi fi omorâţi îndată ce va veni „El”. Şi asta se va întâmpla în curând.…

În aceeaşi clipa se auzi de afară o chemare şi Kuskwag striga râzând triumfător:

— Acum vine „El”, vi se apropie sfârşitul.

Părăsi repede peştera în vreme ce indienii urmau sa ne spioneze fiece mişcare. Situaţia devenea oarecum îngrijorătoare. Armele noastre erau adunate într-un ungher al peşterii, după cum văzui la lumina celor patru făclii; dacă am fi avut mâinile şi picioarele libere, koluşii nu ne-ar fi putut face nimic.

Pe când mă gândeam la toate acestea, intrară în peşteră alţi şase Indieni, care ne ridicară în tăcere pe mine, Marian şi Gallagher şi ne duseră afară. Furăm aşezaţi în jurul unui foc de la intrarea în peşteră. După câteva minute furam scoşi afară şi Malony împreună cu cei doi indieni şi acum stăteam cu toţii împreună lângă foc şi ne aşteptam soarta.

De partea cealaltă a focului se ivi Kuskwag şi se aşeză jos, apoi… fu adusa Maud Gallagher, legata şi fu silita sa sada lângă indian.

Apoi se ivi deodată un omuleţ şi se aşeză lângă foc Gallagher scoase un ţipăt de furie şi răcni:

— Patrick Henderson… Ticălosule!

Era avocatul John Eavens, dar acum n-avea cocoaşă şi părui îi era negru; Numai ochii-i şireţi rămăseseră aceeaşi. Zâmbea drăceşte, dădu din cap spre Gallagher şi chicoti:

— Ah, scumpul meu Tim, eu sunt. Nu m-aş fi gândit că-ţi vei redobândi limpezimea minţii, dar blestemaţii ăştia de aventurieri sunt în stare de orice. Am făcut bine că l-am trimis pe Kuskwag pe urmele voastre, altfel mi-ar fi mers rău.

— Nemernicule, răcni Gallagher încăodată – mi-ai distrus fericirea şi viaţa. Oh! De-aş putea să te sugrum cu mâinile mele!

— Hi, hi! râse „avocatul" – cred şi eu că ai vrea, dar vezi că nu merge. Acum simt eu cel mai tare – şi ştii de ce te urăsc atât de mult? Să ţi-o mai spun: pentru că o iubeam pe Ellen a ta, dar ea mă respinse cu scârbă, ceea ce mă răni adânc. Ea nici nu ţi-a destăinuit măcar asta, atât de neînsemnat eram pentru dânsa. Dar m-am răzbunat bine. Cred că recunoşti?

Gallagher scoase un geamăt şi-şi smuci legăturile. Ticălosul întâmpina însă, cu un hohot batjocoritor încercarea aceasta şi urmă:

— Maud a ta, îmi place şi o voi lua de soţie – dacă n-ai nimic împotriva, fireşte. Dar nu vai putea să te opui, căci în curând vei amuţi pentru vecii-vecilor. Vei mai avea prilejul să vezi însă că va fi logodnica.

— Ticălosule, n-o atingi! răcni Gallagher când Henderson vru să înconjoare cu braţul mijlocul fetei. Diavole, dă-i drumul nevinovatei mele copile!

Curajoasa fata îşi veni singură în ajutor. Mâinile îi erau legate în faţă şi când stârpitura de Henderson se lipi de ea, se trezi cu un pumn atât de puternic în obraz, încât zbură cât colo şi rămase o câteva clipe ameţit.

Malony care până atunci privise în tăcere izbucni în râs şi strigă:

— Bine ţi-a făcut, râiosule!

Căuta probabil să atragă asupră-i furia lui Henderson, dar acesta părea să trăiască numai pentru răzbunarea sa. Se ridică cu anevoie, arunca lui Malony o privire furioasă apoi scrâşni:

— Aşteaptă, cu tine mă răfuiesc mai târziu.

După aceea încerca s-o cuprindă din nou pe tânăra fată, dar de data aceasta pumni legaţi ai copilei îl izbiră în obraz şi cu un ţipăt de groază, nemernicul căzu pe spate în foc.

Kuskwag împinse cu brutalitate în lături pe Maud, sări în picioare şi-l scoase pe Henderson din flăcări. Nemernicul de abia se putea uita de jos şi privi în juru-i ca un ieşit din minţi. Probabil că lovitura fetei îl nimerise în bărbie şi poate şi-ar fi găsit sfârşitul în foc daca nu l-ar fi salvat indianul. Striga o poruncă lui Kuskwag şi acesta apuca pe fata de braţe, o ridică pe jumătate şi o ţinu astfel Henderson se-ntoarse spre Gallagher şi zise cu un rânjet drăcesc:

— Mai bine o ucid pe porumbiţa asta, căci e prea sălbatecă pentru mine ca logodnică.

Şi spunând vorba cu fapta, scoase un cuţit lat şi se pregăti să dea lovitura.

— Ticălosule, ucide-mă pe mine, dar las-o pe ea în viaţă! răcni Gallagher, deznădăjduit.

— Vii şi tu la rând – râse „avocatul” – fiică-ta are noroc că moare atât de repede, hi, hi, Patrik Henderson nu se lasă bătut, nici chiar de o fată.

O sclipire a ochilor, săi dovedea că avea de gând într-adevăr să dea lovitura. Un ţipăt îi ieşi din piept în acelaşi timp, căci un omor atât de fioros în faţa noastră ne îngrozea chiar şi pe noi, care eram doar obişnuiţi cu grozavii şi mai mari.

Nu puteam face însă nimic, căci mâinile ne erau legate de picioare. Altminteri am fi încercat să izbim cu călcâiele în ticălosul de Henderson.

Cu câtă ardoare mă gândeam atunci la Pongo! Nu era în stare credinciosul uriaş să împiedice crima aceasta? Să se fi ascuns oare de indienii care îl căutau şi nu putea ieşi la iveală?

Asta ar fi fost cu totul împotriva firii sale, căci dacă ar fi văzut ce se petrecea aici, ar fi sărit ca un tigru, fără să se gândească o clipă la sine.

Privii disperat în juru-mi, nădăjduind sa văd făptura uriaşului ivindu-se din clipa în clipa. Zadarnic! Henderson mai stătea cu cuţitul ridicat şi se bucura probabil văzând-o pe fata tremurând. Căci deşi Maud Gallagher privea liniştită la el, nu-şi putea împiedeca totuşi tremurul nervos, care o cuprinsese.

Sărmanul sau tata stătea ca împietrit, cu ochii ţintă la privelişte înfiorătoare pe care o avea înaintea ochilor. Ce tragedie se desfăşura oare în sufletul nefericitului părinte? Henderson ridica braţul gata sa o lovească.

Deodată se ivi un salvator de care aproape ca uitasem şi într-adevăr o judecată cereasca se abătu acum asupra lui Henderson al lui Kuskwag.

Îndărătul celor doi ticăloşi se ivi pe nesimţite o matahală, apoi o labă pocni pe „avocat” încât şi-l făcu să zboare la vreo zece metrii de locul unde se afla. În clipa următoare se prăbuşi la pământ şi Kuskwag, cu un ţipăt de moarte.

Salvatorul fusese credinciosul Jim: cu doua lovituri de labă zdrobise pe ticăloşi, scăpând-o pe stăpâna sa.

Pe când însufleţirea noastră nu mai cunoştea margini, se apropiară de noi restul indienilor, cu gând, de sigur, să ne ucidă repede – dar atunci se iviră ceilalţi doi urşi, făcându-i sa încremenească locului.

Şovăiau probabil, dacă să se năpustească asupra animalelor. Când… scoţând răcnetul de luptă care-l cunoşteam atât de bine, Pongo sări între dânşii, ridică pe unul şi-l zvârli în mijlocul celorlalţi care zburară ca nişte mingi.

În clipa următoare, uriaşul fu lângă noi şi ne taie la repezeala legăturile. Sărirăm în picioare şi alergarăm îndată înapoi în peşteră. Când simţirăm armele în mână ne recăpătarăm curajul; vroiam să ieşim în văgăună, ca să începem tratative cu indienii,

când Pongo dădu buzna înăuntru cu Maud, căreia îi tăiase repede legăturile.

Nespus de mişcătoare fu scena dintre tată şi fiica. Îi lăsarăm singuri pe cei doi fericiţi şi ieşirăm afară din peşteră.

Koluşii stăteau la oarecare depărtare şi priveau cu teamă spre noi. Marian li se adresă în englezeşte şi din rândurile lor răspunse unul mai în vârsta, în aceeaşi limbă. Prietenul meu strigă cu asprime:

— Ce v-am făcut de vroiaţi să ne omorâţi! Vreţi să pun urşii să vă sfâşie? Sau să vă ciuruim cu gloanţe? Răspunde repede!

De sigur că nici unul din cele două soiuri de moarte nu le-ar fi fost plăcut, aşa că nu era de mirare ca bătrânul începu să se jure că sunt nevinovaţi, spunând că făcuseră ceea ce făcuseră numai din porunca lui Kuskwag şi că n-aveau nimic cu noi.

Marian le ceru să depună armele ceea ce făcură. Le luarăm şi le puserăm în peşteră, îndărătul nostru. Indivizii făceau acum mutre atât de nevinovate, încât eram siguri că nu vor mai întreprinde nimic împotriva noastră.

Il privirăm pe Kuskwag care zăcea la câţiva metri de foc. Era stâlcit rău şi nimeni nu l-ar mai fi putut recunoaşte. Koluşii săpară repede o groapă la marginea văgăunii şi cele două cadavre fură îngropate.

Când ceremonia se sfârşi, scoaserăm din peşteră pe tată şi fiică. Maud privi cu teama în juru-i, dar răsuflă uşurată când nu mai zări cele două cadavre. Adunaţi în jurul focului, încălzirăm nişte conserve şi în vreme ce mâncăm, biata fata istorisi că, în general, indienii o trataseră bine, numai Kuskwag o păzise cu străşnicie, făcând fără putinţa orice încercare de fugă.

Luarăm hotărârea să ne petrecem noaptea în peştera şi sa facem calea întoarsă. Gallagher, propuse sa cerem kolusilor să ne construiască nişte kanu-uri, cu ajutorul cărora am putea ajunge mai repede la ţintă.

Vorbirăm cu bătrânul, care se declară dispus sa ne îndeplinească dorinţa. Eram opt persoane şi ne-ar fi fost de ajuns doua kanu-uri mari. Când Marian spuse asta bătrânului, el se sfătui cu tovarăşii săi. Şi imediat câţiva se caţără în sus pe funia, dispărând pe platoul stâncos, de unde auzirăm în curând lovituri de topor. Cu tot întunerecul, indienii se puseră să doboare copaci pentru construirea kanu-urilor.

Ne făcurăm un culcuş în faţa peşterii şi dormirăm de minune până dimineaţa.

După ce băurăm ceaiul, bătrânul koluş ne călăuzi pana aproape de Yukon-River, unde afla o crăpătură îngustă şi foarte ascunsă, care ducea în sus, prin peretele stâncos. Pe drumul acesta veniseră cu Maud şi tot pe aici ne furişaserăm cu cei trei urşi uriaşi.

Când cele două kanu-uri fură gata, ne luarăm rămas-bun de la koluşi, care păreau foarte veseli ca scăpaseră cu bine.

Ne împărţirăm în aşa fel în kanu-uri că Gallagher cu fiică-sa şi cei doi indieni să fie în cel din faţa, pe când eu, Marian, Pongo şi Malony ne îmbarcarăm în celălalt.

Koluşi aduseseră luntrile în loc liniştit al Yukon-ului astfel că nu fu deloc greu ca sa ne depărtăm de ţărm.

Pornirăm cu viteza spre coasta îndepărtată, spre civilizaţie. Cei trei urşi ne însoţeau şi se ţineau mereu pe mal după noi, gonind de rupeau pământul.

Dar cu asta nu s-au sfârşit aventurile noastre din Alaska, adică ale celor trei tovarăşi nedespărţiţi. Cu alt prilej, dragă George, îţi voi istorisi o păţanie ciudată pe care o datorăm lui Malony, noua noastră cunoştinţa» – încheia doctorul Bertram.

Sfârşitul volumului: **O TRAGEDIE LA FLUVIUL YUKON.**

În numărul următor:

PRIN PUSTIUL DE GHEAŢĂ.

In Numărul următor:

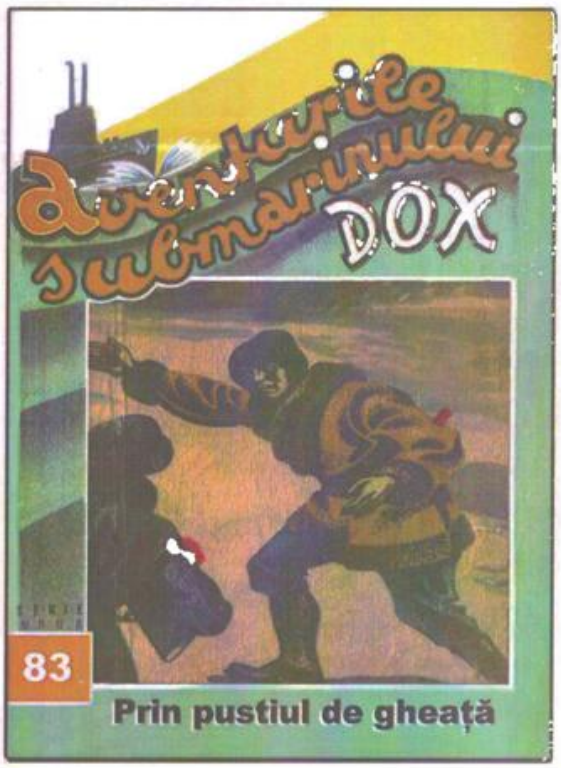

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro